INDIVIDET

ANARKISTISK ORGAN FOR SKANDINAVIEN.

INDIVIDETS FRIGØRELSE ER INDIVIDETS EGET VÆRK.
DEN MEDFØRER REPRÆSENTATIONENS AFSKAFFELSE.

DET BEVIDSTE INDIVID ER DET FRA ALLE
MORALBEGREBER FRIGJORTE MENNESKE.

NR. 1.
EKSP.: H. P. HANSEN, SUNDEVEDSGADE 20.

1. MARTS 1908.

1. AARGANG.
REDIGERET AF HANS NIELSEN.

Expedition for Sverige:
Emerik Larsson. „Café Utposten" Malmø.

Socialisme og Anarkisme. Centralisation og Decentralisation.

Forskellen mellem Socialisme og Anarkisme er i faa Ord denne:

Socialisterne hævder, at Produktions- og Omsætningsformernes Udvikling bestemmer Samfundsforandringerne og *at Individerne ingen Indflydelse har paa de økonomiske Forandringer i Samfundet.* Dette er den saakaldte marxistiske materialistiske Historieopfattelse, ogsaa kaldet den socialistiske Religion; den sidste Benævnelse passer bedst, da Socialister ligesom alle andre Religioners Tilhængere ere bundne af deres egen Uvidenhed.

Socialisterne deler Individerne i en Overklasse og en Underklasse.

Underklassens Individer bør slutte sig sammen for at bekæmpe Overklassen, siger de, og forbinder hermed Morallæren „Solidaritetsfølelse"; denne Morallære har været Midlet til at disciplinere og binde de uvidende, ubevidste Individer i Centralisationens Lænker.

Socialismens Ideal er den autoriserede Centralisering af den økonomiske og politiske Magt. Denne Centralisations Realisering kræver Autoritetstro og Disciplin, d. v. s. Individernes selvstændige Tænkning og Handlinger umuliggjorte, saaledes at disse bliver viljeløse Objecter, kun lydhøre for de Parole-Befalinger, der udgaar fra dette Tankefosters Centrum.

Anarkismen er Socialismens diametrale Modsætning.

Anarkisterne hævder, at alt eksisterende er Materie, Tankerne = Ideerne danner ingen Undtagelse herfra. Formerne, deres Udvikling og Forandringer skyldes Materiens Cirkulationskraft.

Individet er en Form af Materien, som udvikler sig til Selvbevidsthed. Dets Udviklingstrang — Egoismen — er Aarsagen til Individernes indbyrdes Kamp for Tilværelsen.

Denne Kamp om Livsfornødenhederne bestemmer Produktions-, Omsætnings- og Ejendomsformernes Udvikling og Forandring.

Anarkisten kender sig selv som den Egoist, han er. Han er enhver højere Magts Fjende og anerkender ingen anden Ret, end — sin egen Magt til at udnytte *alt* omkring sig som Brugsgenstande.

Anarkisme er Decentralisering af den økonomiske og politiske Magt, og dens Ideal er: Anarkiet.

Det er den eneste Teori om den menneskelige Udvikling, som ikke er i Strid med Virkeligheden, idet dens Lære hviler paa den uomstødelige Kendsgerning, at *Egoismen er Drivkraften i Udviklingen.*

H. P. H.

Socialismen er ligesom alle andre Religioner en smitsom Hjærnesygdom, en Hjærnetaage, der tilslører den individuelle Kamp.

Anmälan.

När vi nu tillsammans med danska kamrater, starta en anarkistisk tidning, så göra vi det i den förvissningen, att den skall mottagas väl av det revolutionärt sinnade proletariatet, samt i den förhoppningen, att alla göra sitt bästa för att sprida densamma, så att den kan utveckla sig och bli allt större och värdefullare.

Redan nu vilja vi klart och tydligt framhålla, att vår mening är att stå som oförsonliga fiender mot det bestående samhället, att vi, så långt i vår förmåga står, skall obarmhärtigt slå ned på allt slags organiserat statssystem, äfven det socialdemokratiska, väl vetande, att all statslig ordning medför bestämmelser och lagar, som i sin ordning fordra väktare (socialdemokratiska), domare och poliser — och polissystem är den råaste formen för våldet.

Nej, ned med de statligt sinnade samhällsreformatorerna! skall vara vårt kamprop.

Och för detta nedrivningsarbete anse vi och komma att fordra, att *alla* medel äro tillåtna. Vi ämna icke, som en del s. k. revolutionära socialister anse tillständigt, taga afstånd från en individs revolutionära handling. Vi önska, att proletariatet må finna upp och använda sig av de kraftigaste och mest effektiva medel och vapen.

Vi vilja icke här framlägga något program på, hur framtidens samhälle kommer att te sig. Vi vilja i stället koncentrera våra krafter på ett radikalt nedbrytningsarbete. Vi vilja försöka avvänja arbetarne att kompromissa med sina utsugare om några örens högre timlön utan i stället söka få fram självständiga individualistiska handlingar.

Vi se dagligen borgare och socialdemokrater kompromissa. Låt detta vara en sporre för oss att alltid och kraftigt slå ned på våldet och tvånget.

Ned med utsugarna och staten!

Fram för den individualistiska anarkismen!

Redaktionskommittén.

***

Bort med Moralen.

Individuel Frihed er truet i ethvert Samfund. En vis individuel Frihed kan købes for Penge i det nuværende Samfund; derfor lever Storkapitalisten i Øjeblikket i en forholdsvis individuel Frihedstilstand, begrundet paa, at han har frigjort sig fra ethvert Moralbegreb, der kunde hæmme hans Ønsker og Maal.

For dem, som er underkastet al mulig Tvang i det nuværende Samfund, saavel økonomisk som moralsk, nemlig Arbejderne, gælder det om at finde den nærmeste og bedste Vej til Frigørelse. Og den Vej, som er hurtigst og bedst at vinde igennem, er den, som fører ud af Moralen, altsaa revolutionere sin Hjærne, frigøre sin Tankegang fra de tillærte og indbildte Næstekærligheds- og lignende Moralbegreber, som aldrig praktiseres i Handling, *undtagen* af Frygt eller med snu Beregning.

Tanker er toldfri, siger et gammelt Ordsprog, det vil sige, at her er ingen Baand, ingen Tvang undtagen netop det tillærte, og dette binder kun, saalænge man selv lader sig binde, og dette gør man absolut ikke længere, end til man har forstaaet, at man ved at besvære sig selv med disse Begreber kun bliver en Fodskammel for andre, der udnytter denne ens Dumhed, bedst betegnet.

Og du, Arbejder, der fra Barn af har faaet indtærpet den kristne Moral, ligesom du senere har hørt og læst saa meget om den socialdemokratiske Kammerat- og Broderskabsaand samt Solidaritetsfølelse, som du i Begyndelsen blev greben af og troede paa, har du ikke ofte erfaret, at det var Løgn og Humbug altsammen? Derfor kast det Skidt af dig, disse elendige Pjalter, som aldrig vil kunne skjule noget Individs Nøgenhed. Og hvorfor skulde du gemme dit oprigtige Jeg under slig en Maske; Mennesket er og bliver Egoist.

Men naar det nu en Gang er saaledes, hvorfor, saa hykle, hvortil denne spillen Komedie; du har vel hørt, hvorledes man fortæller dig, at for at praktisere Anarkisme maa Menneskene først blive Engle! Nej, du skal hverken være Djævel eller Engel, thi hvad betyder vel Begrebet Godt og Ondt, naar man er frigjort fra Moralen. Nej, du skal bare være dig selv, være den Egoist, du som Menneske af Naturen er; da har du først det rette Grundlag og Livssyn at arbejde paa for dit eget Jeg.

Sammenslutningens Generaler, Arbejderførerne, som nu ikke længere vil kunne bruge dig til Stemmekvæg, desformedelst du nu ikke længere vil lade dig repræsentere af andre, da du derved udsætter dig for at blive snydt og narret, som det er gaaet dig saa ofte, de vil nu beskylde dig for at nære renlivede kapitalistiske Tanker — ja, Politikerne vil maaske endog beskylde dig for at være købt af Højremænd — men det vil jo blot sige, at du er den samme Egoist, som Arbejderføreren selv er, at du ikke længere vil være Trækdyr for deres med Solidaritetshumbug belæssede Vogn. Dermed er ganske vist ikke det økonomiske Tryk borte; du vil maaske føle det meget stærkere nu end

før, men det betyder jo blot, at du er bleven bevidst om din Stilling, om at du ogsaa maa frigøre dig for dette Aag, og Fordringen om denne Frigørelse fra det knugende Tryk vil raabe i dig og gennem dig til andre undertrykte.

Nu vil du maaske sige: ja men saa maa vi da slaa os sammen i Kampen. Nej, vi skal slet ikke slaa os sammen; men den individualistiske Kamp, som vil fremkomme, maa ganske naturmæssigt gaa imod Overmagten, og som Følge deraf faa Præg af en Fælleskamp, uden at vi behøver at benytte samme Midler eller at have „Førere", og da vil enhver Fare for Solidaritetshumbug være aldeles udelukket, naar bare det Frigørelsens Værk fra al Moral er sket i enhvers Bevidsthed, thi det Individ, som har løsrevet sig, taaler absolut intet Førerskab eller Overherredømme, du er som Individ enhver højere Magts Fjende.

H. N.

⁂

Kamp.

Den socialistiska rörelsen söker överallt genom starka organisationer samla proletärerna till strid för samhälligt reformarbete. Nutidens socialister anse sin uppgift framförallt vara facklig organisation, parad med en politisk sammanslutning. Denna falska princip, vilken socialismen helt gör till sin, blir, allt efter som den fackliga rörelsen utvecklar sig, allt tydligare den förhärskande. På möten, på arbetsplatser, överallt, där tillfälle gives, upprepa socialdemokratins ledare blott ett enda: Organisera!

I den makt, som sammanslutningen ger, ser den socialdemokratiska arbetaren vapnet, som skall röja vägen till ett samhälle med bättre förhållanden än vad som nu gives för arbetarne. Facklig organisation, sådan som den är i Skandinavien, skall dock aldrig kunna rubba samhällsförhållandet annat än i ytterst ringa mån.

En rörelse, som i pänningen ser sitt kraftigaste vapen, har för sig själv omöjliggjort ett aktivt ingripande i det sociala kriget. Vad medlemmarna tänka, vad de vilja med sin rörelse, det betyder ingenting för en fackförening; huvudsaken är, att avgifter flyta in tillräckligt rikligt för att betäcka lönerna åt ämbetsmännen. Den fackliga rörelsen har slukat socialismen. Av revolutionär kraft fins i arbetarerörelsen knappast ett spår, men i stället så mycket mer av förtryck och tvång.

Med de 250,000 arbetare i Sverige, som nu äro organiserade, kan socialdemokratin icke förändra samhället, tvärtom, ju starkare den fackliga rörelsen blir, ju större kassor den får, desto säkrare kan samhället känna sig. Fackförenings-rörelsen har blivit en nödvändig samhällsinrättning, som åt en del fack, för hvilka organisationsförhållandena äro synnerligen fördelaktiga, ger några ören löneförhöjning, åt andra däremot, med ogynsamma organisationsförhållanden, förorsakar den blott utgifter och lönesänkningar.

Organisationen har blivit den förförande form, som kommit arbetaren att överge den revolutionära rörelsen och att bliva en lekboll i arbetarelöjtnanters och kapitalisters händer. Är sosocialismens princip om individens uppgående i organisationen, så är anarkismen raka motsatsen. Socialismen och anarkismen skola därför aldrig kunna sammanföras, som några välmenande själar önskat.

Anarkisten måste bekämpa sina motståndare, såvida han vill existera. Motståndarne äro icke att söka enbart bland anhängarne av det nuvarande samhället, även socialistens uppfattning om organisationens allena saliggörande förmåga måste bekämpas.

Socialismen arbetar hänsynslöst för att fjättra proletariatet än kraftigare vid staten, inga medel lämnas oförsökta. Hjälper icke den väl inpiskade solidaritetskänslan, då vet man att begagna massans slöhet och dumhet till syften vitt skilda från frihetskamp, lika mycket som kapitaliststaten skiljer sig från anarkin.

Den fackliga arbetarerörelsen, bygd på bedrägeri, våld och tvång, måste sprängas sönder, förintad måste den bli, såvida som staten själv skall kunna förintas. Den konserverande kraft, som samhället nu suger till sig ur den fackliga och politiska rörelse, socialismen byggt upp, har gjort, att staten i dag står starkare än någonsin förr, att individen i dag är en vara, som pänningen behärskar och hänsynslöst behandlar, allt efter som konjunkturerna växla.

Fackföreningen har sålt proletären för en summa i silver åt kapitalet; men kontraktet annuleras den dag, då proletären reser sig, gör sig fri från organisationens tryckande band, då han åter kommer ihåg, var han än är inom eller utom organisationen, att han är en individ och icke en organisationsdel.

Med den fria organisationen, bildad för agitations bedrivande ha de socialdemokratiska fackföreningarne ingen jämförelse. De senare söka lappa ett ruttet samhällsskick, men — de misslyckas. Staten *måste* dö.

Organiserandet för organisationens egen skull, liksom den fackliga rörelsen, kan i sina konsekvenser blott bidra till det förtryck, som staten, den nu största organisationen, utövar med ännu mer förtryck.

Kampen föres alltså icke enbart mot samhället utan ock mot socialismens kamp för principen om, att allt och alla skola inrulleras i dess organisation. Men kampen skall föras häftigt och skarpt.

Kobe.

⁂

Flyt ud!

Flyt ud, flyt ud fra Pjaltenborg,
Moralens Svinesti,
de grimme Laser kast dem bort,
thi der er Lus deri.

Se nu, hvordan de lege Skjul
med nøgen Egoisme
og dækker sig med alskens Skidt
af skellig Pietisme.

I Barmhjærtighedens Taagebrus
fortumlet om de vandre —
i Solidaritetens Navn
bestjæler de hverandre!

Nej, vis du kun din Nøgenhed,
Moralens Kludelaser,
det usle Omhæng smid det væk,
det er kun hule Fraser.

Du har en medfødt Egenskab,
dens Navn er Egoismen —
hvis du om den dig er bevidst,
du hylder Anarkismen!

H. N.

Socialismen.

Der findes i *Socialismen* en ligefrem komisk Sammenblanding af Naturalisme og Kristendom. Socialisterne er jo i Almindelighed, og særlig naar det drejer sig om deres Pligter, Naturalister. Da maa alt gaa Naturens Gang. Men naar det gælder deres Rettigheder, bliver de straks kristelige i deres Anskuelser og Udtryksmaade.

Deres Brug af Ordet *Retfærdighed*, og deres Fordring paa social Retfærdighed som paa noget, der er begrundet i selve Naturens eller Verdens Orden, — er et forfalsket Laan fra kristelig Tankegang, en Stump af den Børnelærdom, som med Magt er trykket i den af Kirken og Skolen. — Begrebet *Retfærdighed* hører kun hjemme i den personlige Verden, refererer sig til Love eller Løfter, givne af og gældende for personlige Væsner. At tale om Retfærdighed ud i det blaa i en upersonlig Verdensorden er lige saa meningsløst, som at tale om „op og ned" ude i Verdensrummet, da „op og ned" alene har Betydning i Forhold til Jordens Centrum, vil sige: bort fra eller ind imod Jordens Centrum. — Hvad man ikke har skaffet sig Løfte paa, det har man ingen *Ret* til at kræve, og det er derfor heller ingen Uretfærdighed, om man ikke faar det.

Man kan kalde Naturen mild eller haard, forstaaelig eller uforstaaelig eller mange andre Ting, men aldrig retfærdig eller uretfærdig.

Ligeledes med Lighedsprincipet; det har heller ikke det mindste med Naturens saakaldte „Love" at gøre. Naturen kender kun til Magt. Hele den naturmæssige Evolution beror jo netop paa dette, at Ligheden brydes, at der ud af Arternes Rækker træder Individer frem, der hæver sig over deres Jævnlige, frembringer ny Forskel og ny Strid, holder Kampen for Tilværelsen og dermed Fremgangen vedlige.

Nu er det vel sandt, at ogsaa Lighedsprincipet spiller en Rolle indenfor Naturens Husholdning. Mange jævnstillede Individer kan i Fællesskab udrette mere end de enkelte i Kamp mod hinanden indbyrdes. Det er sandt. Men Uligheden bliver altid ved at være Grundforholdet i Naturudviklingen. Ligheden kan virke som en Parentes i Uligheden, men Uligheden kan virke paa egen Haand. Hundrede Ulige kan fortsætte Kampen og dermed Udviklingen. Hundrede Lige kan intet udrette, medmindre de i Samling kæmper mod en udenforstaaende Ulige, eller de vender sig mod hverandre indbyrdes, hvorved Uligheden ogsaa ophæves.

Ligheden, sat ubetinget som det eneste i sig selv tilstrækkelige, og som det, hvorimod det hele skal stile hen, er naturmæssigt set en Meningsløshed; den er, som Samfunds-Idé betragtet, noget, der kun har hjemme, hvor alt grundlægges paa den for Øjeblikket herskende indbildte Næstekærlighed.

Hvad enten vi da ser paa den mere formelle Fejl: at Socialisterne anvender Ordet Retfærdighed paa Omraader, hvor Begrebet Retfærdighed slet ikke hører hjemme, eller vi ser paa den reelle Fejl, at de stræber mod en Lighed, der strider mod selve Naturens Udviklingslov, maa vi sige, at Fejltagelsen har sin Grund i en Sammenblanding af kristelige og naturalistiske Elementer, der kun forkludrer en naturalistisk Samfundsbetragtning.

Deraf kommer Socialisternes blødsødne og taabelige Snak om deres *Ret*, hvor det alene er Magt, det drejer sig om.

Det er ikke blot de uvidende Menige blandt Socialisterne, der taler om denne Verdens-Retfærdighed, det er ogsaa og netop deres Teoretikere, som slaar om sig med disse Fraser.

Selve Idéen om den socialistiske Fremtidsstat med sin gennemførte Lighed — den er kun en Stump ufordøjet Katekismus. Thi hvor Naturen skal være det ene bærende, er *Ligheden* principielt det samme som *Døden*.

Det er den kristelige Tale om Retfærdighed og Lighed, der har smittet Socialisternes Tankegang. — Men der er endnu et tredje Omraade, hvor det samme gælder. Naar Socialisterne taler om *„Humanitet"*, mærkes det tydeligt, at de har forset sig paa Kristendommens

Lære om den ubetingede, alttilgivende Barmhjærtighed.

Alle Samfundets Medlemmer, Lag efter Lag, synker efterhaanden ned til at blive statsforsørgede Ladegaardslemmer.

Der er ingen Fart i nogen Ting, der er ingen Træk i Samfundsskorstenen. Det er intet Under, at Livet bliver slapt og mat i vore Dage — trods al Maskinernes Travlhed; Skorstenen trækker ikke, og hele Samfundsbygningen staar derfor fuld af paatvungen falsk-kristelig Barmhjærtighed, som ingen virkelig føler — det Offentlige heller ikke— men som ligger i Luften, denne fede, kulosforgiftede Luft, hvori vi lever.

Derfor bort med Masken! Lad Menneskene fremtræde som de Egoister, de er.

Faar Egoismen ikke, hvad der tilkommer den, da lammes selve Grundkraften i det naturlige Liv.

Valdemar Birkebjerg.

***

Anarkismens och socialdemokratins oförenlighet.

Det har ofta framkastats påståenden, att anarkismen skulle vara utgången från socialdemokratin, samt att de båda rörelserna skulle ha flera genemsamma beröringspunkter, och att dessa beröringspunkter just skulle vara de huvudsakliga i de båda riktningarnas teorier.

De viktigaste af dessa skulle vara kritiken av samhället samt deras förhållande till äganderätten. Men vid närmare betraktande skall man genast finna, att detta är ett fullständigt misstag, att anarkism och socialdemokrati ha något som hälst samband.

Socialdemokratin betraktar individerna endast såsom kuggar i utvecklingen, och att de varken med eller mot sin vilja kunna göra något för att ändra densamma eller inkasta den på andra banor, att människorna helt och hållet äro underkastade den ekonomiska utvecklingens lagar.

Anarkisterna däremot anse, att det är människorna, som skapat förhållandena och mena, att det då äfven bli dessa, som komma att omändra desamma. När människorna uppbyggt den nuvarande samhällsbyggnaden, kunna de äfven nedriva densamma.

Socialdemokratin är auktoritär och bygger på lagarnas auktoritet. Anarkismen är antiauktoritär och bygger på friheten.

Socialdemokratin ser massorna; anarkismen individen.

I kampen mot samhället begagna sig socialdemokraterna av parlamentarismen. De välja riksdagsmän för att först så småningom reformera och förbättra det gamla, för att vid ett givet tillfälle, när de få folkmakten med sig samt majoritet i riksdagen, införa den socialdemokratiska staten.

För anarkisterna är det fullkomligt likgiltigt, om det är herremakt eller folkmakt, om representanterna i parlamentet äro folkvalda eller valda av överklassen. De äro under alla förhållanden förtryckare över de, som icke godkänna lagen.

Anarkisterna betraktar den individuella handlingen och generalsträjken såsom de huvudsakligaste medlen för störtandet av det bestående.

I den socialdemokratiska staten se anarkisterna en större fara än i den privatkapitalistiska, emedan det på ganska säkra grunder blir svårare att komma till ett anarkistiskt tillstånd från den socialdemokratiska staten än från den privatkapitalistiska.

När de socialdemokratiska partierna i olika länder redan nu, när de endast ha makt som parti, utesluta olika tänkande medlemmar, hur skall det då icke gå, när deras stat är införd.

Helt säkert kommer då den socialdemokratiska regeringen att vidtaga åtgärder, som på ett eller annat sätt hindra de personer, som framföra andra ideer än dem, som av staten kan tolereras.

Även kommer arbetet i den socialdemokratiska staten att bliva ett tvång, en slavstat med ämbetsmannavälde och ekonomisk trygghet för slavarna.

Gentemot socialdemokraterna, som endast eftersträva statens övertagande och omläggande till allenaägande och allenahärskande och därmed statsidéns förstärkande, eftersträva anarkisterna en total tillintetgörelse av staten, utan att därför på förhand uppkonstruera något nytt, emedan de anse det vara en omöjlighet att kunna långt i förväg uppbygga ett samhälle, som antagligen ligger många år fram i tiden.

Socialdemokrati och anarkism ha intet samband.

Socialdemokrati = lagbundenhet = tyranni.

Anarkism = laglöshet = frihet.

Alltså fram för friheten!

N.

***

Gustav Bang og Anarkismen.

Naar Arbejderne og Middelstanden om Mandagen modtager „Social-Demokraten", findes næsten altid en Spidsartikel af Gustav Bang, der er saa tør, at saa godt som ingen gider læse den. Af gammel Vane er de saa vante til at betragte alt, hvad der er tørt, for „videnskabeligt", og det er noget, de ikke gerne indlader sig med. Nej, de gaar videre i Teksten og læser om Husmidden, ikke den socialdemokratiske, men den i Møblerne, og om hvem der faar de 300 Millioner i England, hvilket interesserer enhver smaaborgerlig Socialdemokrat, om Arbejdsmand Petersens Sølvbryllup og bliver begejstret, naar der staar, at samme Arbejdsmand Petersen har levet „lykkeligt" sammen med sin Kone i 25 Aar, ligesom han er en „tro" Partifælle, der selvfølgelig er Medlem af Vælgerforeningen i sin Kreds, hvor han har været en ivrig Agitator og skaffet Winblad flere Hundrede Abonnenter.

I den senere Tid er der imidlertid kommen lidt mere Liv over Doktorens Pen. Han er bleven bange for Anarkisterne, der truer hans Fremtidsmuligheder som Arbejderfører, og han har derfor paataget sig at bevise, at Anarkismen er umulig. Det var jo gruelig galt, hvis Arbejderne vilde begynde at tænke og handle selv i Stedet for at være Nar for de Humbugsmagere, der siger, at de vil os noget „godt". Han frygter, at Arbejderne skal undlade at stemme ved de store Vækkelsesmøder, der foregaar hvert tredje Aar, og at han af den Grund ikke skulde blive Rigsdagsmand. Derfor den livlige Pen.

Først faar vi en lang Artikel om Anarkismen som Helhed, hvori han søger at bevise, at vi ønsker Smaadrift, Privatejendom, og kalder af den Grund Anarkismen for „smaaborgerlig", og i næste Artikel skriver han, at „Anarkismens Fader", Proudhon, sagde, at Ejendom er Tyveri. Ja, man skal høre meget, før Ørene falder af. Men lad mig springe over Modsigelsen og holde ham fast ved det, han selv mener er det afgørende, det „smaaborgerlige". Hvem er det, der er smaaborgerlig? Anarkisterne, der vil den fuldstændige individuelle Frihed ad den nærmeste Vej, eller det borgerlige Parti, Socialdemokratiet, der holdes ved Magt af Detailhandlere, og hvis øvrige Stemmekvæg, Arbejderne, kun spekulerer paa at faa 5 Øre mere i Timen, saa de kan faa sparet sammen til et Byggeforeningshus, medens Rigsdagsmændene for at fiske Stemmer laver Husmandslodder til Landarbejdere paa Trods af, at Partiet anerkender Stordrift som det bedste. Ja, Gustav Bang har sandelig Grund til at tale om „smaaborgerligt". Jeg kender intet saa smaaborgerligt, som alt, hvad der hører det „moderne" Socialdemokrati til.

I Slutningen af den første Artikel lover han os, at han i efterfølgende vil omtale de væsentligste blandt de anarkistiske Forfattere, og med Spænding imødeser jeg, hvorledes han vil klare dette Skær. Da saa Artiklerne kommer, nævner han kun 3 Forfattere, Proudhon, Bakunin og Krapotkin, medens der selvfølgelig eksisterer mange, mange flere, der har haft stor Betydning, og det er interessant at lægge Mærke til, hvorledes han tager de Forfattere, han mener lettest at kunne klæde af, nemlig de kommunistiske, medens han, ligesom Katten, der gaar udenom den varme Grød, aldeles ikke omtaler en eneste af de virkelige Anarkister, de individualistiske, men i Stedet for, paa smaaborgerlig Vis, fortæller os om Rædslerne ved Bombekasterne.

Jeg vil forøvrigt i denne Sammenhæng gerne spørge „Social-Demokraten", hvorledes det skal forstaas, naar Bladet i en Boganmeldelse af Hans Jægers „Anarkiets Bibel" skrev, at det var jo meget smukt og ideelt, men det kunde vistnok først opnaas, naar vi var kommen gennem den socialistiske Stat, og Gustav Bang nu erklærer det hele for smaaborgerligt og umuligt!!!

Mon nogen af Læserne kan knække den? Jeg kan ikke.

Til Slut skal jeg blot sige, at selv om Gustav Bangs Artikler kunde trænge til en grundig Gendrivelse paa Grund af, at de er ganske misvisende og fordi, at hvis det var sandt, hvad der stod om disse Forfattere, saa havde ingen af dem været Anarkister, vil vi dog ikke her i Bladet indlade os paa Forklaring og Forsvar af den enkelte Skribent, da vi ikke er af absolut samme Mening som disse.

Vi har vore egne Meninger.

Vi har ingen Autoriteter.

Valdemar Birkebjerg.

***

Max Stirner och Staten.

Översättning för denna tidning.

Den bästa staten måste uppenbarligen vara den, som har de lojalaste medborgarne, och ju mera hängivenheten för lagarne försvinner, ju mera måste staten, detta moralsystem, detta moraliska liv, minska i kraft och förträfflighet. Med de „goda medborgarne" går också den goda staten till botten och upplöser sig i anarki och laglöshet. Respekt för lagen! Med detta kitt sammanhålles staten. Lagen är *helig*, och den, som syndar emot densamma, är en förbrytare. Utan förbrytelser ingen stat: den moraliska världen — och det är staten — är full av skälmar, bedragare, lögnare, tjuvar o. s. v. Då staten är lagens herradöme", lagens hierarki, kan egoisten i alla de fall, då *hans* fördel icke sammanfaller med statens, endast hjälpa sig fram på förbrytelsens väg.

Staten kan icke uppgiva sin fordran på, att dess lagar och författningar skola vara *heliga*.

Således utfärdar staten en duellag. Två människor, som ha blivit eniga med hvarandra om att sätta sina liv på spel för en viss sak (likgiltigt vilken), få icke lov därtill därför att staten icke önskar det; den uppsätter straff däremot. Men vart tar då självbestämmanderätten vägen? Helt annorlunda förhåller det sig då, när samhället, som exempelvis i Nordamerika, bestämmer sig för att låta duellanterna bära vissa

obehagliga *följder* för sin gärning, t. ex. berövandet av den ditills åtnjutna krediten. Det är envars sak att neka kredit, och när ett samhälle av en eller annan orsak berövar en person hans kredit, så kan den, som därav träffas, icke beklaga sig över inskränkning i sin frihet; samhället gör endast sin egen frihet gällande. Detta är icke syndaskuld, icke straff för en *förbrytelse*. Duellen är här ingen förbrytelse men en gärning, mot vilken samhället tillgriper vissa förhållningsregler. Staten däremot stämplar duellen som en förbrytelse, d. v. s. som en kränkning av dess heliga lag; den gör den till en kriminalsak. Överlåter ett samhälle till den enskildes eget avgörande, om han genom sitt handlingssätt vill pådraga sig obehagliga följder och vanskligheter och tillerkänner honom fri beslutanderätt, går staten en annan väg och fråńkänner den enskilda varje rätt till avgörande, medan den i stället insätter sitt eget avgörande, statslagen, som den enda rätt, så att envar som försyndar sig mot statens bud, betraktas som handlade han mot guds bud, en anklagelse, som också gjorts gällande av kyrkan. Gud är där den helige i och för sig, och kyrkans bud och statens bud är denne heliges bud, som han tillställer världen genom sina smorda och sina herror af guds nåde. Hade kyrkan *dödssynder*, så har staten *dödliga förbrytelser*, hade den *kättare*, så har staten högförrädare, hade den kyrkostraff, har staten kriminalstraff, hade den *inkvisitoriska* processer, så har staten polissystemet, kort sagt, där synder, här förbrytelser, där syndare, här förbrytare, där inkvisition och här — inkvisition. Måste icke statens helighet likt kyrkans falla? Skola undersåtarne fortfarande vara ödmjuka?

I förbrytelsen har individen alltid varit tvungen att hävda sig och spotta på det heliga; brott mot det heliga kan bliva allmänt. Revolution vänder icke tillbaka, men en väldig, hänsynslös, skamlös, samvetslös, stolt förbrytelse. Hör du icke dånet i fjärran, och ser du ikke, hur himlen tiger aningsfullt och förmörkas!

⁂

Vor Skarnkasse.

Stemmekvægsanarkister. En Kvinde ved Navn Elisabeth Jørgensen, som en Tid har duperet København med at gaa omkring og præke noget, som hun kaldte for Anarkisme samtidig med, at hun fortalte, at de individualistiske Anarkister er nogle gnavne Mennesker, hvis Utilfredshed skyldes deres sure Maver, og deres Kritik af Fagorganisationerne var ækle Opstød fra disse, har i den senere Tid begyndt at opagitere Kvinder til at gaa til Valg og er saaledes falden tilbage til de borgerlige Elementer, hvor hun hører hjemme. Har hun faaet sur Mave?

Kinesermissionen. Da der blandt danske Kinesere hidtil har været ubmtvistet Tiltro til Profeterne, og de derfor var uanfægtede af nogensomhelst kætterisk Lære, er det jo ikke underligt, at det er faldet som en tung Sten paa Hjærtet hos en af de mest fremragende blandt disse, at der i den senere Tid er begyndt at trænge andre Meninger ind i Folket. En af disse, hvis Navn er Gustav Bang, og som Kineserne skylder megen Tak for sine videnskabelige Afhandlinger om Forretningstaktik i Kineserkvartererne, har nu paataget sig det Hverv at modarbejde det nye Evangelium, idet han paaviser, at det egentlig kun egner sig for Smaaborgere. — Derfor indflet hans Navn i Eders — Fader vor — hver Aften.

Obadias.

Politisk Plumkage. Man tager: En Masse Agitationsæg og pisker rigtig godt, stadig og uden Ophold, derefter tager man Fagforeningsmel med Valgfondsmærke og rører ud i Enighedsmælk fra Stemmekvægsgaard, der tilsættes nu Reformgær, Alderdomsforsørgelsessukat, Arbejdsløshedsrosiner samt Militærudgiftnedsættelseskardemomme og ægte Regnskabsmargarine; hvis man nu har Raad til det, kan man presse nogle Draaber af en Kvindevalgretscitron i det hele, hvorefter det æltes til en jævn Dejg og bages over en svag Ild af Lovmagerresultater.

Madam Borgbjerg.

Fader vor, du, som er i Farimagsgade,
Heldigt vorde dit demokratiske Navn,
Tilkomme dit Ministerium,
Ske din Vilje, som i Folket, saa og hos Hoffet.
Giv os idag vort daglige Valgflæsk,
Og forlad os aldrig vor Skyld, hvis vi undlod at stemme;
Led os bare længere ud i Blindhed,
Men fri os for selvstændige Tanker;
Thi din er Taburetten, Magten og Æren i evig Dumhed.
Amen.

Advarsel Da det er kommen til vor Kundskab, at der her i Staden forhandles Pebernødder, som indeholder anarkistisk Peber, hvilket er for stærkt for socialdemokratiske Maver, advares herved Arbejderne mod at købe eller nyde saadanne.

Farimagsgade i December 1907.

Usundhedskommissionen.

Legater. En Del Affaldsbrænde, opsamlet paa den politiske Losseplads, bestaaende af Arbejdsløshedslovssplinter og lignende, uddeles til værdig trængende Arbejdere. Ansøgninger, som indsendes i god Tid, maa være vedlagt prima Anbefalinger for Autoritetstroskab samt Forholdsattest fra samtlige Arbejdsgivere, der har haft Ansøgeren i Beskæftigelse efter hans fyldte tiende Aar.

Den socialdemokratiske Husmidde, Politik, har angrebet en uhyrlig Bunke Arbejderhjem og hærger disse i en uhyggelig Grad. Den udbreder en bedøvende Stank, som bevirker, at Arbejderne befinder sig i en Søvngængertilstand, der sætter dem ganske ude af Stand til at tænke klart over deres Stilling i Samfundet.

Foreningen til Bibeholdelsen af Klasseforskellen i Danmark afholder stort Protestmøde mod Anarkismen førstkommende Søndag. Pastor P. Knudsen taler over Ordet: Fattige have I altid hos Eder!

„Soc.-Dem." 4. Kap. 3. Vers.

Abonnement paa »Individet« koster i København 60 Øre halvaarlig, i Provinserne 1 Krone.

Litet av varje.

Följande godbit fanns att läsa i högerpressen redan innan vår tidning utkommit:

„Anarkisttidning i Skåne.

„Individen", anarkistisk tidning, heter ett tidningsblad, som enligt annons i socialistiska tidningen skulle börja utkomma i Malmö i dag. I andra länder ha dylika publikationer blivit beslagtagna omedelbart efter utgivandet, men i Sverige går ju allting an."

Jo jo, själva ha de en massa medel och vilja ha fler för att förtrycka de rättslärda, men oss unna de icke ens en tidning.

Låtom oss rusta oss med kraftigare medel!

MEDDELANDEN

och bidrag till den svenska avdelingen av „INDIVIDEN" kan insändas till

Georg Schröder, Luntmakaregatan 71, Stockholm.

Kommissionärer

för „INDIVIDEN" antagas å alla platser i Sverige och Norge.

Alla, som vilja ha fram en anarkistisk tidning i Sverige, böra bli kommissionärer.

Skriv till expeditionen, så erhålles omgående behövliga upplysningar och villkor.

Adress: *Emerik Larsson, Kafé Utposten. Södra Förstadsgatan 51—53, Malmö.*

De hidtil udkomne Numre af „Skorpionen" ialt 19, kan faas for 2 Kr. ved Henvendelse i vor Ekspedition.

Meningsfæller!

Da det har sine Vanskeligheder at faa trykt vore Blade, naar disse skal indeholde Stof, der virkelig duer, har vi ment det formaalstjenligt selv at oprette et Trykkeri, hvorfra vi uden Boykotning fra de forskellige Autoriteter kan sprede vore Meninger. Vi opfordrer derfor Meningsfæller til at tegne

Andele à 5 Kr. i

„Skandinavisk Trykkeriforening Individet".

Indsend Beløbet til Redaktør **Hans Nielsen,** Nordre Fasanvej 17, 2. Sal tv. A., København, og Interimskvitteringer vil blive tilsendt.

»Individet« udkommer foreløbig hver 14. Dag, men saasnart vi ser os i Stand dertil, vil vi udsende Bladet **hver** Uge.

Agitér for Bladet!

Redaktionskomiteen.

Trykt hos Jul. Hansen.